

Index Rerum.

matur argumentum, num. 76. 77. & 78. p. 24. Vide infra paulatim. Concilia. Concilia generalia suo loquendi modo recte demonstrant immaculatam Conceptionem Virginis. O. 4. q. 12. n. 79. p. 24. Concilia in citatis locis loquuntur tam de peccato originali, quam actuali, num. 80. p. 25. Concilium Basileense tempore decreti Conceptionis, jam non erat legitimum, sed acephalum. O. 4. q. 12. ad finem, ibid. Confessarii Regularis approbatio. Confessarii Regulares quamvis accipiant jurisdictionem a Papa, indigent approbatione Episcopi. O. 2. R. 23. q. 1. n. 1. 2. & 3. p. 262. An Regulares sufficientes & idonei Episcopo presentati, si absque justa causa non fuerint ab eo admissi, & approbati, licite, & valide possint Confessiones audire, a n. 4. usque 12. p. 262. & 263. An possit Episcopus approbare Regulares cum limitatione temporis, loci, personarum, virorum, nempe, & non mulierum vel contra a n. 13. usque 17. p. 264. An interveniente justa causa, possit Episcopus limitare approbationem Regularis, quoad tempus, & loca, & agitur quamam sit hac causa justa, q. 4. a n. 19. usque 24 p. 265. Utrum Episcopus possit simul, privare omnes Confessarios unius, vel plurium Conventuum a facultate audiendi Confessiones, q. 5. a n. 25. usque 31. p. 266. An approbatio absolute data ab Episcopo possit licite absque causa ab eo revocari, q. 6. n. 32. 33. 34. & 35. p. 267. Utrum approbatio data Regularibus ad beneplacitum possit sine causa, revocari ab Episcopo, quaest. 7. num. 37. 38. 39. & 40. p. 268. Unde constare potest, quod Episcopus (quod absit) ex odio, & malevolentia erga Regulares eorum licentias revocet, vel cum limitatione temporis, loci, ac personarum concedat. q. 8. n. 39. 40. 41. & 42. ibid. Utrum novus Episcopus, sine rationali causa possit approbationes datas Religiosis revocare, eosque ad examen vocare, q. 9. a n. 42. usque 50. p. 269. An approbatus semel in una dioecesi habeatur ubique approbatus, q. 10. a n. 53. usque 59. p. 271. Utrum possit Episcopus punire regularem, qui ab ipso approbatus cum limitatione temporis, vel personarum virtute bullae, vel jubilai audit Confessiones extra limites, q. 11. n. 60. 61. & 62. p. 272. An simpliciter approbatus absolute in uno Episcopatu possit, per bullam, vel jubilaum eligi quocumque alio loco, sicut, & idem, qui limitate in uno loco est, approbatus, q. 12. a n. 64. usque 68. ibid. Utrum approbatus cum limitatione ex defectu aetatis, quoad viros, & non foeminas vel pro uno oppido tantum sit ab aliis eligibilis per bullam, q. 13. n. 69. 70. & 71. p. 273.

An Confessarius, qui olim approbatus fuit ab ordinario, sed modo sine causa suspensus possit audire Confessiones; sicut ille qui limitato tempore est approbatus, illo transacto valeat per Bullam Cruciatam eligi, q. 14. a n. 73. usque 77. An regularis approbatus ab Episcopo, sine approbatione sui Praelati, imò cum illius prohibitione valide audiat Confessiones, q. 15. a n. 78. usque 84. p. 274. In quibus casibus Episcopus Religiosos simpliciter, & absolute approbatus, possit repellere, ac removere a Confessionibus audiendis, q. 16. a n. 86. usque 92. p. 275. Ponitur constitutio sanctissimi Domini Clementis X. declarans privilegia Regularium quoad praedicationem Verbi, & Sacramenti poenitentiae, q. 16. n. 276. An capitulum, Sede vacante possit revocare licentias Regularium, q. 17. num. 94. 95. & 96. p. 278. Utrum Religiosus degens extra Conventum possit confiteri cum Sacerdote saeculari, vel cum Religioso alterius Ordinis, q. 18. n. 97. 98. 99. 100. & 101. p. 279. Confirmatio. Religio Carmelitana primo potest teneri, ut approbata ex usu, ac permissione Apostolorum, O. 3. R. 2. q. 5. n. 47. p. 467. Antiquitas Patriarcha, & Episcopi confirmabant Religiones, & ab eis fuit confirmata, ac approbata Religio Carmelitana, n. 51. & 52. ibid. Religio Carmelitana fuit approbata, & confirmata per multos Summos Pontifices ante annum millesimum, ibid. num. 53. & 54. p. 468. Religio Carmelitana confirmata est a Concilio Lateranensi, n. 54. ibid. Religio Carmelitana confirmata est ab Alexandro III. Honorio III. magno miraculo apparente sanctissima Virgine Maria, n. 55. ibid. Religio Carmelitana confirmatur in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. a num. 56. usque 61. p. 469. De cognitione Prophetica. Vide Prophetas. Conservatores. Quid intelligatur nomine Conservatoris, & a quo, & quibus datur, O. 2. R. 24. q. 1. a n. 1. usque 5. p. 280. Quenam personae eligendae sint in Conservatores, q. 2. a n. 6. usque 12. p. 281. De obligatione, ac potestate Conservatoris, q. 3. a n. 13. usque 18. p. 281. & 282. Controversiae. Vide Argumentum. D. Cyprianus. Expresse testatur in B. Virgine extinctum fuisse incendium originale, O. 4. q. 15. n. 99. p. 288. D. Cyrillus. Alexandrinus noster expresse docet omnes homines excepto Christo, ac B. Virgine nasci cum peccato originali, O. 4. q. 15. num. 102. ibid.

D. Damas

Index Rerum.

D. D. Damascenus. Pluram & Immaculatam Deiparam a peccato originali docet multis in locis, O. 4. q. 15. n. 105. p. 290. Damianus. Petrus Damianus Cardinalis expresse docet quod caro Virginis, quamvis fuisset assumpta ex Adamo, tamen maculas Adami non contraxit, O. 4. q. 16. n. 124. p. 331. Daniel. Vir Sanctus, ac Propheta, a quo scriptus est rotus ejus liber, O. 1. R. 3. 4. q. 22. n. 10. 402. 403. 404. p. 61. David. Vide infra Psalmos. Debitum. Cum B. Paulus ait quod omnes peccaverunt in Adamo, quod omnes mortui sunt in Adamo, exponendus, ac explicandus secundum debitum, O. 4. q. 21. n. 171. p. 338. Similiter & cum Patres docent omnes in Adamo peccare, de debito loquuntur, num. 172 p. 338. Deus. Deus supremus Scripturae Auctor, quae ab Scriptura dicuntur, ab ipso fieri dicuntur, O. 1. R. 3. q. 1. n. 194. 195. p. 30. An Deus aliqui d immediate per seipsum scripserit, n. 196. usque 207. p. 31. Declarationes Cardinalium, ac decisiones Rotae. An declarationes Cardinalium habeant vim legis, & quid ad hoc requiratur, O. 2. R. 25. q. 1. a n. 1. usque 10. p. 82. 283. Quam vim habeant decisiones Rotae, ac etiam agitur de stylo Curiae, q. 2. num. 12. 13. 14 p. 284. Defunctus. An aliquando defunctorum animae veniant ad non viventes. Vide mortuorum animae. De Dispensationibus. Utrum ad dispensandum in lege humana requiratur vera causa, O. 2. R. 26. q. 1. a n. 1 usque 7. p. 284. Utrum dispensatio data a Superiore sine justa causa sit licita, q. 2. a n. 9. usque 12. p. 285. Quale peccatum sit dispensare in lege humana sine causa, quaest. 3. a num. 14. usque 17. p. 286. An Praelatus peccet dispensando, quando de sufficientia dubitat, q. 4. n. 18. 19. ib. Quae causa sit sufficiens ad justè dispensandum, q. 5. a n. 26. usque 24. p. 287. An Praelatus possit secum immediate dispensare, q. 6. a n. 27. usque 35. p. 287. 288. Utrum valeat dispensatio facta a Praelato inferiori, in lege Superioris causa non justa, quam bona fide existimabat justam, q. 7. a n. 37. usque 47. p. 289. Utrum praecognitio causae necessaria sit ad aliquid dispensandum, q. 8. a n. 4. usque 56. p. 290. Utrum subditus perendo, procurando, acceptando, ac utendo dispensatione injusta peccet, q. 9. a n. 57. usque 65. p. 291. 292. Potestas Ecclesiastica ad dispensandum. De his, in quibus Summus Pontifex valet

dispensare, O. 2. R. 27. q. 1. a n. 1. usque 7. p. 292. 293. De Etymologia nominis Archiepiscopi, Metropolitanis, Episcopi, ac de potestate Archiepiscopi dum visitat, q. 2. n. 8. 9. 10. p. 293. 294. De potestate Episcopali, ad dispensandum in votis, ac juramentis, quibusdam exceptis q. 3. a n. 11. usque 15. p. 294. De potestate Episcopali, ad dispensandum, quoad irregularitates, & explicatur, quid sit occultum, q. 4. a n. 16. usque 26. p. 295. Potestas Episcopalis ad dispensandum, quoad ea quae pertinent ad matrimonium, q. 5. a n. 26. usque 31. p. 296. De multis, aliis rebus esto superveniat dubium, in quibus Episcopus valeat dispensare, ibid. n. 34. p. 297. Potestas Religiosa ad dispensandum. Quoniam vota suorum subditorum, possint Praelati Regulares dispensare, O. 2. R. 28. q. 1. a n. 1. usque 6. p. 298. Potestas Praelatorum, quoad vota novitiorum, q. 2. a n. 7. usque 11. p. 299. An Praelatus Regularis possit irritare seu dispensare votum Religiosi, creati Episcopi, q. 3. n. 12. 13. p. 300. Praelati Regulares habent potestatem ad dispensandum in irregularitatibus, sicut & Episcopi, q. 4. n. 14. 15. 16. ib. Irregularitas ex defectu anime est triplex, an in aliqua possit Praelatus Regularis dispensare, n. 17. 18. ibid. Quid possint Praelati circa irregularitatem ex corporis defectu, q. 6. a n. 8. 19. 20. p. 301. An illegitimi in Religione, sint habiles ad ordines, & an cum eis, possint Praelati dispensare ad dignitates, q. 7. a n. 21. usque 24. ibid. An in foro conscientiae Regulares possint uti privilegiis antiquis ad ordines suscipiendos ante aetatem designatam a Tridentino, q. 8. a n. 25. usque 30. p. 302. Explicantur irregularitates ex defectu Sacramenti id est bigamia, & ex defectu voluntatis, libertatis, ac bonorum temporalium, q. 9. n. 31. 32. 33. p. 303. An Praelati Regulares valeant dispensare in irregularitate, ex homicidio voluntario, vel mutilatione, q. 10. a num. 34. usque 39. ibid. Quis potest dispensare in irregularitate proveniente ex rebaptizatione, q. 11. n. 40. 41. 42. p. 304. Per malam susceptionem, & administrationem Ordinis incurritur irregularitas, & quis in ea valeat dispensare, q. 12. n. 43. 44. 45. ibid. An Episcopi, & Praelati Regulares, possint dispensare ab irregularitate ex haereticis occultis, Quid sit irregularitas ex infamia, q. 14. n. 49. usque 54. p. 305. 306. Praelatus in quocumque loco sit potest dispensare cum suo subdito, etiam a se absente, q. 15. n. 55. 56. p. 306. An valeat dispensatio a superiori data, subdito ignorante, non petente, & etiam nolente, q. 16. n. 57. & 58. p. 306. An Praelatus non solum per tertium sed etiam

immedia

Index Rerum.

immediate per semetipsum, possit secum dispensare. q. 17. n. 59. 60. p. 307.
An dispensatio negata majori, possit concedi minori, & an dispensatus ad majus, sit dispensatus ad minus. q. 18. à n. 60. usque 65. ibid.
Utrum dispensatio facta in solemnibus visitatione non solum comprehendat professos; sed etiam novitios. q. 19. à num. 66. usque 70. p. 308.
Explicantur potestates, quas habent Confessarii Regulares ad dispensandum cum secularibus.
De potestate concessa Confessariis regularibus ad dispensanda vota & juramenta. O. 2. R. 29. q. 1. à n. 4. usque 7. p. 308.
An Confessarii regulares, possint dispensare in quinque votis Papæ reservatis quando ratione necessitatis, possunt Episcopi dispensare. q. 2. à n. 8. usque 12. p. 309. 310.
An Episcopi & Confessarii Regulares, vel quilibet alius Confessarius, virtute Jubilæi, vel Bullæ Cruciatæ, possit commutare juramentum, vel vota cuncta. q. 3. à n. 13. usque 16. p. 310.
In quibus irregularitatibus secularium Confessarii Regulares, valent dispensare. q. 5. à n. 21. usque 28. p. 317.
Quam potestatem habent Confessarii Regulares ad dispensandum circa debitum conjugale. à n. 29. usque 34. p. 313.
Doctores.
Deipara præstat ducatum, ac viam Doctoribus, ac prædicatoribus, ad docendum, & intelligendum. O. 4. q. 5. n. 2. p. 511.
Deipara magna non ex litteris, ac argumentis, sed ex Dei gratia sunt intelligenda, & agnoscenda. O. 4. q. 6. n. 29. p. 513.
Doctores sunt postes, qui aperunt ostium ad veram scientiam, ac intelligentiam. O. 4. q. 15. n. 96. p. 528.
S. Dominicus.
In suo libro contra Albigenes expressè docet puram & immaculatam Virginis Conceptionem, ut constat ex gravibus auctoritatibus, etiam ex familia Dominicana illustratissima, cujus ipse fuit auctor, & institutor. O. 4. q. 16. n. 117. p. 530.
E
Ebur.
O B sui candorem typus & figura castitatis. O. 4. q. 6. n. 30. p. 513.
De notis, seu prerogativis Ecclesie Dei.
Ecclesia pura & sancta, sine macula & ruga. O. 4. q. 5. n. 23. p. 511.
Ecclesia cum habeat assistentiam Spiritus sancti semper vera & sancta docet. O. 4. q. 11. n. 76. 77. p. 524.
Ecclesia non simul omnia mysteria declarat, sed paulatim, prout occasio ac temporis opportunitas postulat. O. 4. q. 13. n. 81. 82. p. 525.
De notis, seu prerogativis Ecclesie Dei.
Ecclesia Christi valde excelsa, & sublimis in omnium oculis. O. 2. R. 30. q. 1. à num. 1. usque 8. p. 313.

Ecclesia sancta Dei una est. quæst. 2. à num. 9. usque 15. p. 315.
Ecclesia Dei dicitur Sancta. q. 3. num. 16. 17. p. 316.
Rectè Ecclesia Sancta dicitur Catholica. q. 4. n. 18. usque 27. p. 316. 317.
Optimo jure Ecclesia Sancta dicitur Apostolica. q. 5. à n. 28. usque 35. p. 317. 318.
Rectè, ac iustissime Ecclesia Sancta Dei dicitur Romana. q. 6. à n. 36. usque 44. p. 318.
De Ecclesia in particulari etiam violata.
Quid sit Ecclesia, & quomodo ædificanda, ac benedicenda, seu consecranda. O. 2. R. 31. q. 1. à n. 1. usque 5. p. 320.
In quibus casibus polluitur Ecclesia. q. 2. à n. 7. usque 18. p. 321.
Quenam partes sub nomine Ecclesie intelligantur, unde ipsa violata, vel involata, intelligatur. q. 3. à n. 19. usque 25. p. 322.
Quæ notorietas, seu publicitas requiritur, ut ex illis casibus Ecclesia habeatur violata. q. 4. à n. 26. usque 29. p. 323.
Quomodo Ecclesia violata reconcilianda sit, sive sit consecrata, sive tantum benedicta. q. 5. à n. 31. usque 39. p. 324.
An si Sacerdos celebret in Ecclesia polluta, ipsa maneat reconciliata. q. 6. à num. 40. usque 43. p. 325.
De aliquibus privilegiis, quibus gaudent Ecclesie Regularium. q. 7. à n. 44. usque 59. ibid. & p. 426.
Ecclesiastici quoad eleemosynas.
Quo jure teneatur Ecclesiasticus eleemosynas facere. O. 2. R. 32. q. 1. à n. 1. usque 5. p. 327.
De quibus bonis teneatur Ecclesiasticus eleemosynas facere, quæst. 2. à n. 6. usque 13. p. 328.
Præbendus Ecclesiasticus qualem partem ex beneficio debeat sibi assumere ad sustentationem, & qualem teneatur in pauperes erogare, quæst. 3. à num. 14. usque 23. p. 329.
An Pensionarii, sicut & cæteri beneficiarii teneantur ad eleemosynas. q. 4. à n. 21. usque 30. p. 331.
An beneficiarii ex distributionibus teneantur ad eleemosynas. q. 5. à num. 31. usque 34. ibid.
An Ecclesiasticus, ex superfluis sui beneficii, possit inthesaurare ad faciendum unum Hospitale vel Collegium. q. 6. n. 35. 36. 37. p. 332.
An fructus Ecclesie expendendi sint cum pauperibus illius loci, an etiam possint expendi extra illos. q. 7. à num. 38. usque 44. p. 332. 333.
An Ecclesiastici si eleemosynas debitas non præbeant non solum mortaliter peccent, sed etiam ad restitutionem teneantur. q. 8. à n. 45. usque 50. p. 333.
An Religiosus creatus Episcopus, absolvatur à voto paupertatis, ut prodigè largiens non teneatur ad restitutionem. quæst. 9. à n. 51. usque 55. p. 334.
Ecclesiastes.
Liber est Canonicus, ut de fide certum. O. 1. R. 3. q. 17. n. 32. p. 51.
Salomon ejus auctor, & ex multiplici ratione dicitur Ecclesiastes. n. 33. 33. ibid. Prima

Index Rerum.

Prima sententia affirmat, quod Salomon has sententias non dictaverit, sed tantum collegerit in uno libro. n. 334. p. 52.
Alteræ & vera sententia affirmat, quod Salomon utrumque fecerit. n. 33. ibid.
Argumentum libri, elevare mentem terrenis ad superna. 336. ibid.
Quidam affirmant librum à Salomone compositum post lapsum. n. 337. ib.
Vera sententia est ante lapsum. n. 338. ib.
Ecclesiasticus.
De nomine libri, & auctoritate ejus Canonica. O. 1. R. 3. q. 22. n. 370. p. 56.
Prologus, an sit Canonicus, & si aliqui dubitant, probabilior est sententia negativa. n. 371. 372. ib.
Multi dixerunt librum esse compositum à Salomone. à n. 373. p. 57.
Compositus tamen est à Jesu Sirach. n. 374. 375. ibid.
Nec obstat, quod à multis Patribus dicatur compositus à Salomone. n. 379. ib.
Compositus est liber lingua Hebraica. n. 377. ibid.
Explicatur, quis esset iste Jesus Sirachides.
Sanctus Elias Magnus meritis.
Ejus eglia. O. 3. R. 1. q. 1. n. 1. p. 439.
Degens in terra, vivebat veluti in celo. n. 1. 2. 3. 4. p. 440.
Ignis veneratur Eliam tanquam quid cælestis. n. 5. ibid.
Impetrat pro toto mundo, & omnia testatur ad imitationem Christi. ibid.
Esto, quod non sit in statu merendi, inde magnitudo ejus meritum, ex summa illius charitate aspiciatur. n. 11. 12. 13. 14. p. 441. 442.
Elias valde mirabiliter laudatur. O. 3. R. 1. q. 2. n. 15. 16. p. 443.
Valde mirabilis fuit in sua puritate. ibid. q. 2. n. 17. ib.
Explicantur viginti quinque dona, seu prerogativa Eliæ. q. 2. per totam ibid.
Eliæ lingua clavis cæli facta est. n. 18. ib.
Eliæ elementis dominatur. ib. n. 19. p. 444.
Eliæ pane ac obsequio Angelico sublimatur. n. 20. 21. ib.
Eliæ inter homines primus mortuorum suscitator. n. 22. ib.
Eliæ videt in nubecula Immaculatam Virginis Conceptionem. ib. n. 23. & latius q. 3. n. 64. 65. 66. 67. p. 452.
Deus apparet Moyse post multam orationem, non sic verò Eliæ. R. 1. q. 2. num. 24. 25. p. 445.
Eliæ maximè flagrabat zelo honoris Dei. ib. n. 26. 27. 28. ib.
Summa Eliæ fortitudo, ad destruendos, ac perdendos Reges ac tyrannos. ib. à num. 29. usque 30. p. 446.
Eliæ altissima providentia, se præparat, & disponit ad suum raptum. n. 35. 36. 37. ibid.
Eliæ valde singularis, ut faciat Prophetas, successores post se. n. 38. 39. 40. ib.
Eliæ Monachorum Princeps, auctor, & institutor. n. 41. 42. p. 447.
Eliæ magnifico curru fertur in cælum. à n. 43. usque 47. p. 448.
Eliæ tanquam Apostolus missus, in summo Sylœira Opusculâ.

tempore iracundiæ mitigabit iram Dei. n. 49. 50. 51. 52. p. 449.
Charitas Eliæ etiam post mortem pro ecclesie Dei patrocinio pugnat ad Christi imitationem. n. 53. 54. ib.
Magna sublimitas Eliæ, quod in mysterio Transfigurationis sit tanquam Consiliarius visus in majestate. n. 56. 57. p. 450.
Apparet Eliæ in Transfiguratione, tanquam trium votorum auctor. n. 58. ibid.
Eliæ in Coenaculo cum cæteris Apostolis Sacram Eucharistiam è manibus Christi accepit, n. 60. de quo statim latius in quodam consulto.
Eliæ datus est, ut munimen & alimentum ecclesie Catholice. n. 16. p. 451.
Eliæ valde sublimis in prædicatione, ac etiam, dum crucifixus moritur, n. 62. ibid.
Eliæ habuit revelationem de Sacrosancto misterio eucharistico. O. 3. R. 1. q. 3. n. 69. 70. 71. 72. p. 453.
Eliæ multum illustratur divino numine ad sublimia, & alta cognoscebat mysteria. n. 72. ibid.
Eliæ docebat, & prædicebat in monte Carmelo. n. 73. ib.
Eliæ juxta Sanctos Patres in multis exitit figura Christi Domini. n. 75. p. 454.
Eliæ Propheta intelligebat mysteria, quæ suis dictis & factis denotabantur. ib. n. 78. 79. 455.
Eliæ multis & magnis eglis celebratur in Scriptura. O. 3. R. 1. q. 4. n. 83. usque ad 88. p. 455. 456.
Eliæ fundator, institutor, ac auctor Carmelitanae Religionis vide verbo *Carmelita*.
Eliæ sæpe apparuit habitu Carmelitano indutus. O. 3. R. 2. quæstione 1. numero 10. 459.
Eliæ summa obedientia fuit erga Deum, ita ut ferè omnes actiones, ejus vitæ fuerint ex divino mandato. R. 3. q. 6. n. 42. 43. p. 479.
Tanta fuit obedientia Eliæ, ut ferè tota ejus vita fuerit sub divino præcepto, ac dispositione. n. 44. p. 480.
Eliæ valde mirabilis in virginitate, inde illæsus curru igneo fertur in cælum. n. 45. ibid.
Eliæ primus inter homines virginitatem coluit. n. 46. p. 281.
Eliæ valde mirabilis in paupertate, in qua summa vivebat. n. 47. ib.
Ex Apostolo Paulo probatur summa paupertas Eliæ in vestitu & cibo. n. 48. ib.
Ex factis probantur vota obedientiæ, paupertatis, & castitatis in Elia, quorum fuit auctor prout poterant esse in illo tempore. q. 8. à n. 68. usque 73. p. 485.
Eadem vota ex multis aliis probantur, & demonstrantur. quæst. 9. à n. 74. usque 82. p. 486.
Stabilitur hæc veritas testimonio, ac auctoritate ferè centum quinquaginta auctorum. n. 88. 89. p. 488.
Agitur de epistola, quæ allata est ab Elia ad Joram Regem. O. 2. R. 33. q. 1. à n. 1. usque 11. p. 335.
Eliæ maximè à nobis venerandus, ac invocandus
A s s